

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ved man kunne undgå en nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning, men er efter langvarige og omhyggelige undersøgelser støttende sig på al den færdsels- og byplanmæssige sagkundskab, byen råder over, nået til den overbevisning, som teknikere og kommunen enstemmigt har samlet sig om, at den valgte løsning for byen som for samfundet er den bedste.

Tilskuddet fra vejfonden har skabt mulighed for løsningen af opgaven, som ellers ville have overstegtet kommunens økonomiske evne.“

I øvrigt vil jeg fremføre en mere generel betragtning. Efter grundloven har kommunerne ret til at styre deres egne anliggender, dog under statens tilsyn. Dette tilsyn bestemmes ved lov, og inden for de således fastsatte grænser er det kommunerne, der skønner. De kan skønne godt, de kan skønne dårligt, men det er dem, der skønner under ansvar over for deres vælgere. Det forekommer mig derfor at være noget helt nyt, hvis konsekvenser vanskeligt lader sig overskue, hvis folketinget nu søger at gøre sin indflydelse gældende for at hidføre en bestemt afgørelse i en konkret sag, i særdeleshed i et tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen allerede har udøvet sit skøn.

Af det, jeg hidtil har sagt, vil det sikkert stå ærede medlemmer i det høje ting klart, at jeg ikke kan anbefale det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Hertil kommer, at jeg under den samtale, som jeg har haft med repræsentanter for magistraten, da disse henvendte sig til mig for at give en redegørelse for sagen, har berørt spørgsmålet, om der var nogen mulighed for at ændre det én gang vedtagne projekt. Magistratens repræsentanter erklærede, at der efter deres bedste overbevisning ikke var nogen anden forsvarlig løsning end den af kommunalbestyrelsen enstemmigt vedtagne. I øvrigt gjorde de opmærksom på, at formanden for kommunalbestyrelsen i mødet den 13. september i år, hvor sagen var til behandling på foranledning af et spørgsmål fra frk. Bjørner, havde erklæret, at der intet var til hinder for at rejse spørgsmålet igen til forhandling i salen, såfremt nogen af kommunalbestyrelsens grupper eller enkeltmedlemmer fandt saglig

grund dertil; der var dog ingen, heller ikke frk. Bjørner, der havde fremsat forslag herom.

Desuden kan jeg oplyse, at overborgmester Munk i anledning af den samtale, som vi havde haft, har talt med samtlige gruppeformænd med undtagelse af frk. Bjørner og direkte har spurgt hver enkelt, om de havde noget ønske om at få sagen optaget til ny undersøgelse og drøftelse i kommunalbestyrelsen. De har alle svaret, at der ikke efter deres opfattelse foreligger nye momenter i sagen, som kan begrunde, at kommunalbestyrelsen ændrer sin tidligere enstemmigt truffne beslutning.

Når sagen ligger således, synes det mig mest rimeligt, at de ærede medlemmer trækker deres forslag til beslutning tilbage, men såfremt man ikke vil følge mig heri, må jeg anbefale det høje tings medlemmer at forkaste forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Jeg takker den højtærede trafikminister for den redegørelse, som ministeren har indhentet fra Københavns magistrat.

Jeg skal ikke yderligere fremsætte så forfærdelig mange udtalelser; jeg har kun enkelte bemærkninger dels af principiel art, dels i tilknytning til de udtalelser, ministeren kom med.

Jeg kan i alle hovedtrækkene stadig henholde mig til mine udtalelser her i tinget den 3. oktober; men den skrivelse, som den højtærede minister nu har gengivet, giver mig anledning til at sige, at vi nu i særlig grad kan koncentrere opmærksomheden netop omkring det centrale punkt: er det gjort sandsynligt, at nedrivning af bygningen er den eneste forsvarlige løsning af det foreliggende trafikproblem? Det er jo det, befolkningen finder er så beklageligt, at efter at kommunalbestyrelsen har truffet sin beslutning, mener man sig forpligtet til stædigt at fastholde ikke blot, at nedrivning af bygningen er en forsvarlig løsning, men at det er den eneste forsvarlige løsning. Det er, som om man mener, der går splinter af magistratens og kommunalbestyrelsens prestige og værdighed, hvis man indrømmer, at der er nogen berettigelse i den rejste kritik.

Denne magistratens stilling tror jeg ikke